

до край Българинѣ, и стоиалъ вече на крайнини-
ты на византийско-то царство. Византийскый царь
Иванъ Цимисихий, който былъ много юнакъ и го-
лѣмъ войвода, поискалъ миръ, молилъ Святослава
да земе даване-то, што му былъ обрѣклъ Ни-
кифоръ, за събаряние-то на Българинѣ, и да си
иде въ Росиѣ. Святославъ не рачилъ да протака
работѣ-тѣ, та поискалъ много пары за българскы-
ты градове да не може да ги откупи Византий-
скый царь. Тогава ся-подкачила страшна борба
между Руссы и Византийци. Святославъ ималъ
само 10,000 души русскѣ войскѣ; нѣ кога зель
да ся-готви на бой съ Цимисихина, той събралъ
и българскѣ войскѣ; повыкалъ и Печенѣзты и Мад-
жаре. Отъ своиѣ странѣ и Цимисихий ся- пригото-
вилъ на бой: той натѣкнилъ силнѣ войскѣ и на-
гласилъ флотѣ. Святославъ съ 30,000 души вой-
скѣ стигналъ при Одринѣ, нѣ византийскый вой-
вода, Варда, налѣтѣлъ на него, и слѣдъ страшнѣ
бой, надвилъ на Руссы-ты и ги отбѣлсенѣлъ отъ
Одринѣ.

Слѣдъ нѣколко врѣмя Цимисихий испратилъ
флотѣ-тѣ си камъ устие-то на Дунава, а самъ той
потягилъ по сухо за-въ Българинѣ; съ него имало
15,000 пѣша войска, и 13,000 конница, слѣдъ
тѣхъ врьвѣла тяжка войска съ припасы, съ об-
стѣпны съчива и съ другы работы. Цимисихий,
дѣто миналъ, говорилъ, че не иде да приземе Блъ-
гаринѣ, а отива да ослободи Българе-ты отъ Рус-
сы-ты! Безъ да му ся-опрѣ нѣкой, той стигналъ
на Прѣславѣ. Русси-ти ся-уплашили отъ ненадѣй-
но-то дохождане на Цимисихина, и тутакси му из-
лѣзли на сряштѣ на полянѣ-тѣ прѣдъ града. Слѣдъ